

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. O.**, zastoupený advokátem Mgr. Janem Tognerem, se sídlem Na Haldách 21, Varnsdorf, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. KUUK/110920/2019/DS, JID: 132486/2019/KUUK/Koe, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 8. 2020, č. j. 41 A 27/2019 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Tognera do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Varnsdorf (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 19. 6. 2019, č. j. MUVA 275083/2019, uznal žalobce vinným ze spáchání dopravního přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že jako

provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu (nepřekročení nejvyšší dovolené rychlosti). Městský úřad uložil žalobci za spáchání tohoto přestupku pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání, které žalobce proti jeho rozhodnutí podal, žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Obě správní rozhodnutí však krajský soud pro jejich nezákonnost napadeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] V odůvodnění konstatoval, že předmětem sporu není skutkový stav, pokud jde o zjištění, že při měření rychlosti v popsaném dopravním úseku byla blíže neurčenému řidiči vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, naměřena automatickým stacionárním radarem rychlost 89 km/hod, nýbrž posouzení, zda takové měření bylo s ohledem na participaci pronajímatele měřicího zařízení na tomto měření provedeno zákonným způsobem. Krajský soud poukazem na východiska uvedená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 - 36, č. 3765/2018 Sb. NSS, dospěl k závěru, že ujednání v nájemní smlouvě ze dne 20. 9. 2017, která výslovně předpokládají hmotný zájem pronajímatele (soukromé obchodní společnosti) na výsledku měření rychlosti ve spojení s jeho vlivem na veškerou údržbu a hardwarový a softwarový servis měřicího zařízení, jakož i na instalaci a aktualizaci tohoto měřicího zařízení, vzbuzují důvodné pochybnosti o objektivitě přestupkového procesu a zákonnosti získaných důkazů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní pouze zopakoval svoji argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě a namítl, že ji krajský soud nezohlednil. Krajský soud tedy podle něj opomenul skutečnost, že žalovaný nemůže při výkonu přenesené působnosti zasahovat do samostatné působnosti obcí a měst a tudíž mu ani nepřísluší posuzovat, zda je dotčená smlouva o pronájmu měřicího zařízení uzavřená mezi soukromou obchodní společností a městem Varnsdorf sjednána v souladu či v rozporu s právními předpisy. Dále podle žalovaného soud nezohlednil ani to, že (stručně shrnuto) pronajímatel nemá podle nájemní smlouvy možnost ovlivnit nastavení požadovaného limitu, aniž by to městská policie zjistila. Konečně nezohlednil ani skutečnost, že právní řád České republiky se opírá o psané právo, a proto bez dalšího nelze aplikovat závěry rozsudků přijatých v jiných věcech.

[4] Žalobce ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K věci uvedl, že otázka, zda nájemní smlouva byla uzavřena v souladu s právními předpisy, je pro posouzení věci bezpředmětná. Podstatné je pouze to, zda měření rychlosti prováděné na základě této smlouvy bylo provedeno zákonným způsobem. K takovému posouzení je přitom podle žalobce žalovaný nejen oprávněn, ale i povinen. Argumenty žalovaného ohledně závaznosti judikatury žalobce označil za absurdní. Závaznost rozhodnutí soudů vyšších stupňů je neoddiskutovatelná a vyplývá z principů právní jistoty a práva na spravedlivý proces, jejichž nezbytnou součástí je předvídatelnost práva a legitimní předvídatelnost soudního rozhodování. Žalobce dále poukázal na jednotlivá ustanovení

pokračování

nájemní smlouvy, z nichž podle něj zcela evidentně vyplývá, že pronajímatel je ekonomicky zainteresován na výsledcích měření. Nárok na odměnu mu totiž vzniká pouze za každé zadokumentované jednání, kterým jsou překročeny nastavené limity měřicího zařízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Před posouzením kasační stížnosti je třeba poukázat na dispoziční zásadu, kterou je kasační řízení ovládáno a ze které vyplývá požadavek, aby kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí soudu cíleně reagovala na závěry obsažené v rozhodnutí krajského soudu a právě ty konkrétním způsobem zpochybňovala. Omezí-li se stěžovatel pouze na obecně formulované námitky, může soud reagovat taktéž pouze obecně, neboť není jeho úkolem domýšlet za stěžovatele jeho neuplatněnou argumentaci (v podrobnostech srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2018, č. j. 3 Afs 304/2016 - 37, ze dne 31. 1. 2019, č. j. 9 As 380/2017 - 46, nebo rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, bod 37).

[7] V předložené věci stěžovatel zpochybnil napadený rozsudek pouze námitkou, že krajský soud nezohlednil jeho argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě. Takto formulovaná námitka však nijak nevysvětluje formálně uplatněný důvod tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, tj. důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Chtěl-li stěžovatel docílit toho, aby se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval úvahami krajského soudu co do hodnocení věrohodnosti důkazů získaných v přestupkovém řízení, pak měl v kasační stížnosti vysvětlit, proč jsou závěry krajského soudu nesprávné. Jelikož tak ale neučinil a omezil se pouze na výtku, že krajský soud nezohlednil jeho argumentaci, může se Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížností zabývat pouze v mezích stanovených v § 109 odst. 4, věť za středníkem, s. ř. s. tak, že ověří, zda tvrzené opomenutí stěžovatelovy argumentace nebylo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[8] Za klíčové krajský soud označil zjištění, že pronajímatel měřicího zařízení měl hmotný zájem na výsledku měření rychlosti, neboť příslušná nájemní smlouva výslovně předpokládala jeho finanční odměnu za každé naměřené překročení rychlosti. Takto sjednanou odměnu spolu s vlivem pronajímatele na servis stacionárního zařízení, instalaci a aktualizaci jeho technického, datového a programového vybavení krajský soud vyhodnotil jako způsobitou zpochybnit objektivitu přestupkového procesu a zákonnost získaných důkazů. Citací relevantních pasáží rozsudku NSS ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 - 36, č. 3765/2018 Sb. NSS, pak implicitně zdůraznil také to, že je nerozhodné, zda pronajímatel v zájmu zvýšení svých příjmů skutečně systém měřicího zařízení nekale ovlivnil; ke zpochybnění objektivity výsledku měření totiž stačí již to, že pronajímatel tak v rámci aktualizace a servisu zařízení činit mohl. Krajský soud rovněž poznamenal, že závěry citovaného rozsudku jsou plně aplikovatelné

na posuzovanou věc, neboť případ v něm projednávaný se v podstatných okolnostech nijak od předložené věci neliší.

[9] Ačkoli krajský soud v napadeném rozsudku okrajově poznamenal, že na základě žaloby Ministerstva vnitra zrušil (jiným rozsudkem) pro nezákonnost ta usnesení Rady města Varnsdorf, kterými rada města rozhodla o uzavření dotčené nájemní smlouvy, je z jeho odůvodnění zřejmé, že své (nyní posuzované) rozhodnutí pouze na otázce rozporu této smlouvy s příslušnými právními předpisy nezaložil. Otázka, zda stěžovatel má, či nemá pravomoc dozorovat výkon samostatné působnosti města Varnsdorf, proto nebyla pro věc podstatná. Bezpředmětné bylo i tvrzení, že smluvní povinnosti neumožňovaly pronajímateli změnit nastavenou toleranci zařízení. Krajský soud shrnul jednotlivá smluvní ujednání, a ačkoli z nich vyplývá, že nastavení tolerance měřícího zařízení není pronajímatel oprávněn měnit bez výslovného pokynu nájemce, již pouhá skutečnost, že je to pronajímatel, kdo provádí veškerý servis a aktualizaci radaru a kdo má zájem na tom, aby případných přestupků bylo zaevidováno co nejvíce, vzbuzuje důvodnou pochybnost o objektivitě získaných důkazů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož krajský soud ve svém rozhodnutí citoval a z jehož závěrů při rozhodování vycházel, krajský soud neaplikoval mechanicky. Zdůraznil naopak, že se v podstatných okolnostech oba případy shodují, což je s ohledem na principy právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování široce uznávaný předpoklad pro aplikaci závěrů rozsudků přijatých v jiných věcech.

[10] Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí se stěžovatelem, že krajský soud nezohlednil argumentaci, kterou uplatnil ve svém vyjádření k žalobě. Naopak, důvody, které krajský soud vedly k napadenému rozhodnutí, zcela přesvědčivě stěžovatelu argumentaci vyvrací. Řízení o žalobě tak nemohlo být a ani nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[12] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu proti stěžovateli přísluší právo na náhradu nákladů řízení.

[13] V řízení o kasační stížnosti byl žalobce zastoupený advokátem. Tento zástupce učinil dva úkony právní služby – převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a sepsal vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Jana Tognera.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. ledna 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu